

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118216486
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8118216486.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej, PhD. a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Milana Majerníka v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX A., 2/ D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX A., obaja právne zastúpení: AK MAZANEC, s.r.o., so sídlom Metodova 3331/12, 080 01 Prešov, IČO: 53 494 920, proti žalovanému: E. F., nar. XX.X.XXXX, bytom F. G. XXXX/XX, XXX XX H., právne zastúpenému: JUDr. Martin Staroň, advokát, IČO: 42083541, so sídlom Hlavná 89, 080 01 Prešov, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9C/51/2018-771 zo dňa 10. októbra 2022, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalobcovia majú vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom určil, že vlastníckmi nehnuteľnosťami zapísaných na LV č. XXXX, k. ú. A., okres Prešov, obec Prešov, a to parcely C KN č. 7716/1, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 105 m², parcely C KN č. 7716/2, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 267 m², parcely C KN č. 7717, druh pozemku: záhrada o výmere 281 m², stavby - rodinný dom súp. číslo XXXX, postavené na parcele C KN č. 7716/1 sú (je) žalobcovia ako bezpodieloví spoluvlastníci v rozsahu 7/8 v pomere k celku, žalobkyňa D. B. v podiele 1/8 v pomere k celku. Druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť každému zo žalobcov náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu I. inštancie o výške týchto trov.

2. Žalobcovia sa žalobou došliu súdu dňa 26.11.2018 domáhali určenia, že sú vlastníckmi parcely C KN č. 7716/1, parcely C KN č. 7716/2, parcely C KN č.7717 a stavby rodinného domu so súpisným číslom XXXX postavené na parcele C KN č. XXXX/X a to tak, že v rozsahu 7/8 ide o ich bezpodielové spoluvlastníctvo a v rozsahu 1/8 ide o výlučné vlastníctvo žalobkyne D. B.. V žalobe žalobcovia uviedli, že v máji roku 2011 im ich syn I. B. oznámil, že sa pri výkone svojej podnikateľskej činnosti dostal do finančných problémov a že je proti nemu vedené exekučné konanie o vymoženie sumy 1.550.000,- CZK. I. B. svojich rodičov požiadal, aby mu požičali peniaze na zaplatenie dlžnej sumy súdnemu exekútorovi. Keďže žalobcovia touto sumou nedisponovali, požiadali žalovaného, ktorý bol v tom čase priateľom ich dcéry D. B. o pomoc, a to z dôvodu, že tento sa prezentoval ako advokát a veľký biznismen a vyhlásil, že s podobnými záležitosťami má skúsenosti. Žalobcovia sa so žalovaným dohodli, že žalovaný zaobstará pre ich syna exekúciu tak, aby bola potrebná suma vyplatená a exekúcia úspešne ukončená. Táto dohoda bola uzatvorená ústne. V súlade s uvedenou dohodou dal žalovaný podpísať I. B. plnomocenstvo na zastupovanie v predmetnom exekučnom konaní a od tej doby jednal s exekútorom J. K. L. a s

právníkom veriteľa v predmetnej veci výlučne on, ako splnomocnený zástupca. Žalobcovia citovali § 724 a § 728 Občianskeho zákonníka obsahujúce ustanovenia o príkaznej zmluve. Tvrdili, že žalovaný v exekučnom konaní vedenom J. K. L. konal a za tým účelom niekoľkokrát vycestoval do Prahy. Na tieto činnosti mu žalobcovia poskytovali finančné prostriedky, o ktoré si požiadal, a ktoré boli podľa jeho tvrdenia nevyhnutné na splnenie príkazu. Tieto peniaze boli poskytované bezhotovostne alebo vkladmi v hotovosti na účet. O odovzdaní hotovosti priamo do rúk žalovaného, dokladmi o prijatí žalobcovia nedisponujú, a to aj napriek tomu, že žalovanému bol odovzdaný značný obnos peňazí. Po určitom čase sa žalovaný dostavil ku žalobcom a mal im tvrdiť, že exekúcia vedená voči ich synovi môže mať dopad aj na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcov. Odporučil im, aby tieto nehnuteľnosti previedli do jeho výlučného vlastníctva. Nakoľko žalobcovia chceli pomôcť svojmu synovi I. B. a zároveň chrániť svoj majetok s ponúknutým riešením bez rozmýšľania súhlasili. Žalovaný predložil žalobcom kúpnu zmluvu, ktorú podpísali dňa 15.6.2011, a to bez toho, aby si ju vopred dôkladne preštudovali alebo uvedomili dôsledky svojho konania. Žalobcovia sa so žalovaným dohodli, že ich nehnuteľnosti dočasne prevedú na žalovaného a následne po skončení exekučného konania žalovaný tieto nehnuteľnosti prevedie na nich späť alebo prípadne na ich dcéru D., pričom ohľadom nákladov na zaobstaranie záležitosti sa so žalovaným vyrovnajú. O kúpnej cene za predmetné nehnuteľnosti pojednáva článok II. kúpnej zmluvy, pričom žalobcovia sú si vedomí, že zmluvu podpísali a táto obsahuje ustanovenie o tom, že suma 250.000,- eur im bola vyplatená. Žalobcovia však túto sumu nikdy neobdržali a nikdy nemali vôľu nehnuteľností skutočne na žalovaného previesť. Úmysel žalobcov je možné vyvodiť z toho, že žalobcovia sa naďalej k predmetným nehnuteľnostiam správali ako k svojim, bývali v nich, zveľaďovali ich, zabezpečovali údržbu a úpravy a pod. Po celý čas od podpísania kúpnej zmluvy žalobcovia konali s vedomím, že nehnuteľnosti sú v ich vlastníctve. Žalobcovia majú za to, že aj z konania žalovaného, ktorý nezaplatil kúpnu cenu vyplýva, že ani čiastočne nemal záujem uzavrieť kúpnu zmluvu. Majú za to, že v rozhodnom čase žalovaný nedisponoval finančnými prostriedkami, ktoré by mohol použiť na vyplatenie kúpnej ceny nehnuteľností. Žalobcovia citovali § 39 Občianskeho zákonníka a § 39a Občianskeho zákonníka, § 41a ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 51 Občianskeho zákonníka a na ich podklade majú za to, že uzatvorený a napádaný právny úkon - kúpna zmluva o prevode nehnuteľností je neplatná. Právnu argumentáciu rozšírili na pojednávaní aj v tom smere, že sa domáhajú neplatnosti prevodnej zmluvy z dôvodu omylu na ich strane.

3. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom č.k. 9C/51/2018-486 zo dňa 19. októbra 2020 tak, že žalobu zamietol. Žalovanému voči žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal. Tretím výrokom zrušil neodkladné opatrenie vydané v tomto konaní pod č.k. 9C/51/2018-129, 9C/51/2018-163, 9C/51/2018-227, 9C/51/2018-269.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 9C/51/2018-486 zo dňa 19. októbra 2020 podali odvolanie žalobcovia. Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 16Co/3/2021-609 zo dňa 31. januára 2022 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu nepreskúmateľnosti a predčasnosti vydaného rozhodnutia.

5. Po vrátení veci a opätovnom vykonaní dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že jeho prvý rozsudok nebol správny a vychádzal z príliš formalistickej aplikácie práva. Súd sa prvotne zaoberal tým, či žalovaný sa (ne)zaviazal zabezpečiť exekúciu syna žalobcov, I.. Súd vychádzal z toho, že 6.6.2011 I. B. splnomocnil žalovaného, aby ho v exekúcii sp. zn. XXXXX/XXX/XX zastupoval v plnom rozsahu. Súd neveril tvrdeniam žalovaného, že plnomocenstvo sa týkalo iba nahliadnutia do spisu, keďže jeho text tomu nezodpovedá a žalovaný do exekučného spisu nikdy ani nahliadnuť nebol. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaný mal riešiť exekúciu I. B. s následkami, čo najmenej pre B. nepriaznivými. Uvedené je potvrdzované aj výpoveďou žalobcu p. B., že bol na syna I. nahnevaný a oznámil mu nech sa ďalej v exekúcii neinteresuje, všetko preberá do svojich rúk žalovaný a práve preto mu bolo udelené neobmedzené plnomocenstvo. Dňa 15.6.2011 došlo k podpisu listiny s obsahom kúpnej zmluvy, ktorej (ne)platnosť je predbežnou otázkou vo vzťahu k určeniu vlastníctva. Súd vychádzal z tvrdení žalobcov, že týmto spôsobom na podnet žalovaného chceli jednak chrániť svoj majetok (keďže žalovaný im tvrdil, že z dôvodu exekúcie syna I. je ohrozený) a jednak chceli garantovať žalovanému zaplatenie nákladov, ktoré mu pri vybavovaní exekúcie vzniknú, pričom z dôvodu nedostatku vôle skutočne vlastníctvo previesť a vedomosti žalovaného o tom, kúpna cena zaplatená nebola. Uvedenému zodpovedá aj tvrdenie žalobcov, že na ich požiadanie o pôžičku žalovaný uviedol, že prostriedky na vyplatenie exekúcie nemá.

6. Skutočnosť ingerencie žalovaného vo veci I. B. potvrdzuje predložená mailová komunikácia zo dňa 17.7.2011, z ktorej plynie usmerňovanie rozdelenia SJM a žaloby o zúženie SJM žalovaným. Z tejto komunikácie ďalej plynie požiadavka žalovaného, aby sa obsah návrhu neupravoval, ktorá potom dáva za pravdu žalobcom, že kúpnu zmluvu museli podpísať tak ako im bola predložená. Tvrdenie žalovaného, že túto komunikáciu si z adresy žalovaného posielal sám I. B. vyznieva ako účelové. Následne žalovaný od manželov I. a J. B. kúpil nehnuteľnosť v obci M., pričom tvrdenie o jej kúpe za peniaze J. B., požičané od rodiny a známych, vyvrátené žalovaným neboli, keďže tento stopu preukaznosti svojich finančných operácií nezanecháva. Naopak požičanie peňazí J. B. preukázané bolo a niet dôvodu neveriť, že to bolo na kúpu domu žalovaným, keďže tieto financie neboli podľa prehľadu zaplatených súm použité B. ml. priamo na úhradu exekúcie ale až časť kúpnej ceny vo výške 428.000,- Kč išla na exekúciu p. B. ml. Následne žalovaný túto nehnuteľnosť predal manželke I. B. - J. B. za sumu 1.900.000,- Kč, čím na úkor manželov B. ml. získal finančný prospech. Uvedený postup vymyslel žalovaný a malo sa ním dosiahnuť, aby rodinný dom B. ml. im patril v zmenenom vlastníckom režime (vlastník iba J. B., aby dom nepatrilo do SJM). Rovnako žalovaný získal finančný prospech aj z predaja nebytového priestoru v Prahe kúpeného od manželov B. ml. Tu je potrebné uviesť, že syn žalovaného p. N. vypovedal, že peniaze za predaj nebytového priestoru boli vyplatené na jeho účet a on ich následne v hotovosti vyplatil žalovanému, čím si žalovaný ďalej držal líniu nevystopovania jeho transakcií.

7. K vyplateniu kúpnej ceny 250.000,- eur, súd prvej inštancie dospel k záveru, že táto skutočne vyplatená nebola, a to jednak na základe dôvodov uvedených vyššie a nižšie a jednak na základe rozličných výpovedí D. F., O. B., dcéry žalobcov a manželky žalovaného, ktorá vo výpovedi na polícii dňa 4.12.2018 uviedla, že suma 250.000,- eur bola vyplatená tak, že peniaze boli na jednej kôpke o výške cca 3 - 5 cm a na pojednávaní konanom dňa 19.10.2020 uviedla, že suma 250.000,- eur bola vyplatená v bankovkách o nominálnej hodnote 500,- eur vo viacerých zväzkoch, pričom podľa súdu rozdielnosť týchto výpovedí nemožno odôvodňovať, že pri výpovedi na polícii mala D. F. tri dni pred pôrodom. K tvrdenej bonite žalovaného súd poukázal na úradný záznam KR PZ v Prešove zo dňa 3.11.2020 (č.l. 515), z ktorého vyplýva, že celkový kredit žalovaného a jeho spoločností bol za sledované obdobie 6.745.612,17 eur a celkový debet bol 6.854.303,15 eur a preto hotovostnú disponibilitu žalovaného určiť nemožno, čo schopnosť vyplatenia sumy 250.000,- eur v hotovosti nepotvrdzuje.

8. Súd prvej inštancie sa z podnetu Krajského súdu v Prešove opätovne zaoberal znaleckým posudkom vypracovaným v trestnom konaní A. G. P., A. na svedkyňu D. F., z ktorého skutočne vyplýva, že vyšetrovaním preukázané tzv. ľži skóre je celkovo v pásme nadpriemeru, to znamená osobnosť vykazuje trvalo vyšší sklon správať sa sociálne žiaduco. Možné je preto u nej i vedomé hranie určitej role. Znalkyňa ďalej uviedla, že nad znakmi nasvedčujúcimi vierohodnosti svedkyne (výpoveď sa javí prevažne trvalo konštantná v hrubých rysoch) prevažujú znaky, ktoré eventuálne svedčia v prospech nevierohodnosti jej výpovede (nedostatok detailov, neprítomné uvádzanie špecifických detailov a pod.). Podľa znalkyne možno u D. F. predpokladať vedomú snahu svojou výpoveďou jednej strane poškodiť a druhej pomôcť. Nemožno vylúčiť, že nedošlo k ovplyvneniu výpovede inou osobou, ale ani to, že ide o zámerné vypovedanie primárne z jej osobných dôvodov a vlastných rozhodnutí.

9. Súd prvej inštancie vykonal dôkaz výsluch svedka p. N. o tom, že C. I. je existenčne závislý od žalovaného, má pred ním strach a je ochotný splniť akékoľvek jeho príkazy, sa javí ako nedôveryhodná jeho výpoveď (C. I.) o prinesení sumy 250.000,- eur z H. do hotela L., keďže v nej absentujú potrebné podrobnosti a opis svedka C. I. svedkom N. zodpovedá tomu, čo uviedol znalec psychológ A. I. F., A. v znaleckom posudku č. 20/2020, kde dospel k záveru, že arogantné správanie tohto svedka s cieľom vyhnúť sa posúdeniu jeho osobnosti znalcom z psychoanalytického hľadiska je možné vysvetliť dvojako: buď sa jedná o silné pocity menejcennosti (ktoré organizmus dlhodobo nevie zničiť, a preto je tento pocit kompenzovaný opačnými prejavmi, t. j. sebastrednosťou, povýšenectvom, prejavmi viac, či menej manifestovanej agresivity, čiže sa jedná o obranný mechanizmus, ktorým sa vnútro chráni pred slabosťou), alebo o pocit strachu.

10. Súd prvej inštancie považoval za absolútne nelogické, aby žalobcovia v 06/2011 prijali kúpnu cenu 250.000,- eur, pričom na vyplatenie exekúcie ich syna postačovala suma cca 70.000,- eur, za zvyšných 180.000,- eur sa dalo opatriť kvalitné bývanie, a už v 07/2011 chodili prosiť rodinu a priateľov o požičanie peňazí na exekúciu ich syna a zároveň B. ml. museli hľadať spôsob ako zachrániť dom, v ktorom žila matka p. B. ml. O serióznosti žalobcov a tom, že žalobcovia mali dobré vzťahy svedčí počet ľudí, ktorí im peniaze skutočne požičali. Rovnako za nelogické vzhľadom na tieto vzťahy súd považoval, že rodina

a priatelia žalobcov vedeli o nepríjemnej situácii ich syna, ale nevedeli o ich vôli presťahovať sa na I.. To svedčí o tom, že žalobcovia sa na I. sťahovať nechceli (so žalovaným tvrdeného dôvodu blízkosti k synovi) a na neexistenciu takejto vôle poukazuje aj to, že ich syn dlhodobo s rodinou žil v A. a nie na I.. Záver o nevyplatení kúpnej ceny je podporený aj tým, že sumu cca 8.000,- eur na vyplatenie exekúcie poskytli žalobcovia žalovanému, keďže ju nevedeli do ČR vyplatiť sami (podľa tvrdenia žalovaného). Potom nezodpovedá elementárnej logike, že by pri inkasovaní sumy 250.000,- eur neposkytli potrebnú časť žalovanému, aby ju vyplatil do exekúcie (išlo predsa o obdobie, keď žalovanému verili a mali ho za spasiteľa) ale dávali ju synovi, na ktorého boli nazlostení.

11. Súd prvej inštancie považuje tvrdenia žalobcov o tom, že ich žalovaný vmanévroval negatívnym opisom situácie ich syna do takej pozície, že títo mu boli ochotní podpísať hocikaký dokument za pravdivé. Súd tento záver spájal s tým, že verí tomu, že dokument, ktorý predložili žalobcovia na pojednávaní konanom dňa 19.10.2020 na č.l. 475 spisu s poznámkou „doniesla D. november 2011“, je pravdivý a skutočne vypracovaný žalovaným, aj keď tam jeho podpis chýba, čo je znova len výsledkom jeho sofistikovaného postupu ako sa obohatiť na úkor žalobcov a ich syna I. spôsobom ťažko dokázateľným. V tejto listine je rozpísaný postup akoby exekúcia prebiehala bez zásahu žalovaného a ako prebieha po jeho zásahu. Okrem iného, nebyť zásahu žalovaného, uskutočnila by sa dražba domu a ostatného majetku I. B. a jeho vypratanie z domu. Všetko by hradil I. B. ako povinný a trovy súdnej exekúcie by boli značné. Zároveň v časti „Prísľuby“ sú uvedené I. B. pripisované tvrdenia, ktoré neboli splnené, a ktoré ho mali vykresliť pred žalobcami ako jeho rodičmi v zlom svetle a utvrdiť ich v tom, že žalovaný je ich jedinou záchranou. To prečo súd verí, že ide o dokument vypracovaný žalovaným ako súčasť jeho stratégie, je uvedenie nasledujúcej vety: I. - D. trápne jednanie. Uvedené tvrdenie usvedčuje žalovaného z toho, že v exekúcii I. B. zohrával dôležitú úlohu, a že tento dokument napísal on, pretože bol to práve žalovaný, ktorý sa s pánom D. stretol v lete 2011 za účelom, aby boli získané pozemky v okolí domu B. M. M., samozrejme bez finančnej ujmy žalovaného, a teda tak, že túto kúpu mal financovať pán D., ktorý to odmietol. Keďže stratégia žalovaného kúpiť okolité pozemky za účelom sťaženia prístupu k domu sa mu nepozdávala a odmietol ju, práve toto odmietnutie je podľa súdu príčinou poznámky o trápnom jednaní. Žalovaným navrhované odkúpenie okolitých pozemkov za účelom sťaženia prístupu k nemu síce protizákonné nie je, svedčí však o morálnom nastavení žalovaného a potvrdzuje tvrdenia žalobcov, že žalovaný prezentoval, že v obdobných veciach vie chodiť.

12. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalobcami a žalovaným bola skutočne uzavretá príkazná zmluva podľa § 724 Občianskeho zákonníka, s ktorou bol I. B. uzročený a čomu zodpovedá ním udelené plnomocenstvo žalovanému ako aj žalovaného činnosť. Kúpna zmluva, ktorá je v konaní sporná, je neplatným právnym úkonom podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože žalobcovia ani žalovaný nemali skutočnú vôľu ju uzavrieť. Vzhľadom na to, že k uzavretiu nájomnej zmluvy medzi žalovaným a žalobcami došlo až po niekoľkých rokoch, má súd za to, že žalovaný poňal úmysel znenie kúpnej zmluvy zneužiť až dodatočne. Preto kúpna zmluva bola výrazom nevážnej vôle strán sporu a nie omylu žalobcov. Aj keby súd hypoteticky vychádzal z omylu žalobcov vo vzťahu k vážnosti, či nevážnosti vôle žalovaného k času jej uzavretiu, právo domáhať sa relatívnej neplatnosti podľa § 40a Občianskeho zákonníka by premlčané nebolo, pretože svoj omyl žalobcovia odhalili až v roku 2017 (keď sa žalovaný začal domáhať vypratania domu) a žaloba bola podaná na súde dňa 26.11.2018, teda nesporne pred uplynutím 3 - ročnej premlčacej lehoty (§ 101 Občianskeho zákonníka).

13. Pri hľadaní spravodlivého riešenia a v konkrétnom prípade pri posudzovaní platnosti právneho úkonu v zmysle § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka (predovšetkým ak vykladá pojmy ako „dobré mravy“, „tiseň“, „sloboda vôle“), musí súd vziať do úvahy všetky okolnosti a súvislosti, ktoré sú mu známe. Vytváranie vôle a jej deformácia môže byť dlhodobým procesom. Preto je potrebné zohľadniť aj okolnosti, ktoré predchádzali vzniku právneho úkonu, platnosť ktorého je spochybňovaná, pohnútky zúčastnených strán, ich obozretnosť (v zmysle zásady „vigilantibus iura“), existenciu či, naopak, absenciu dobrej vôle a podobne. Všeobecný súd sa nemôže obmedziť len na skúmanie písomného prejavu vôle (textu zmluvy). V takom prípade je možné hovoriť iba o posúdení prejavu. To však nevypovedá nič o náležitostiach vôle, medzi ktoré radí právna teória jej danosť (existenciu), vážnosť, slobodu a absenciu omylu (Luby Š. in Knapp, V., Luby Š. Československé občianske právo, svazek I, 2. vydám. Praha, 1997, s. 90).

14. Všeobecný súd pri rozhodovaní nesmie zabúdať ani na to, že „hranice vzájomného súžitia nie sú definované len právom, ale tiež morálkou, etikou a zvykmi, ktoré vytvárajú zásady existencie každého

spoločenstva “ [Petr Bohata. Dobré mravy v nemeckém právu. Právní rozhledy 9/1999, s. 466 a nasl.; ďalej len „Bohata, 1999“)].

15. Špeciálnu pozornosť musí všeobecný súd venovať prípadom, keď je predmetom sporu nehnuteľnosť slúžiaca pre potreby bývania, pretože v takom prípade je nepriamo dotknuté nielen právo na súkromný a rodinný život podľa Čl. 19 ods. 2 ústavy a Čl. 8 Dohovoru, z ktorého vyplývajú tiež určité procedurálne garancie (porovnaj nález II. ÚS 294/2018 z 11. októbra 2018, bod 12), ale aj právo každého na zachovanie ľudskej dôstojnosti zaručené Čl. 19 ods. 1 ústavy. Všeobecný súd musí byť preto ostražitý v prípadoch, keď je žaloba podaná práve z dôvodu ochrany pred tvrdeným nezákonným zásahom do vlastníckeho práva k bytu uspokojujúceho základnú potrebu bývania žalobcu.

16. Žalobcovia od počiatku sporu primárne tvrdili, že sporná kúpna zmluva je neplatná z dôvodov uvedených v § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp., že išlo o simulovaný právny úkon, ktorého skutočným účelom ho bolo ochrániť pred postihnutím pri exekúcii ich syna, ako im to prezentoval žalovaný a zároveň zmluva mala zabezpečiť istotu žalovanému pri úhrade jeho oprávnených nákladov spojených s exekúciou syna žalobcov.

17. S poukazom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie po opätovnom zhodnotení všetkých dôkazov, ich vzájomnej časovej a vecnej súvislosti uveril žalobcom, že kúpna zmluva bola z ich strany uzavretá ako výsledok tvrdení žalovaného o ich možnom existenčnom ohrození v spojení s až nekritickou dôverou k nemu podporenou tým, že je priateľom ich dcéry. U žalobcov vôľa skutočne previesť vlastnícke právo k svojmu obydliu daná nebola (a podľa súdu v čase podpisu zmluvy nebola ako vážne existentná ani u žalovaného), o čom svedčí aj nevyplatenie kúpnej ceny. S poukazom na vyššie uvedené súd žalobe žalobcov v celom rozsahu vyhovel.

18. Pokiaľ žalovaný poukazyval na rozhodnutia OČTK o zastavení trestného stíhania vo veci podvodu pri uzavretí kúpnej zmluvy, súd prvej inštancie s poukazom na § 193 CSP uviedol, že nie je nimi viazaný. Zhromaždené dôkazy súd vyhodnotil inak, ako to urobili OČTK, čomu CSP nebráni.

19. Súd prvej inštancie neodkladné opatrenie nezrušil, nakoľko žalobe vyhovel.

20. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 257 a § 262 ods. 1 CSP.

21. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a § 365 ods. 1 písm. h) CSP, rozhodnutie vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, nesprávneho zhodnotenia dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia veci.

22. V podanom odvolaní uviedol, že žalovaný žiadnu príkaznú zmluvu so žalobcami neuzavrel, ani nemal vôľu uzavrieť, ani nevedel, čo je príkazná zmluva. Práve ohľadne uzavretia príkaznej zmluvy existuje nedostatok vôle na strane žalovaného, nakoľko žalovaný žiadnu vôľu uzavrieť príkaznú zmluvu so žalobcami nemal a ani sa nezaviazal obstať exekúciu v prospech I. B.. Žalovaný sledoval len vlastné záujmy ako ochrániť majetok. Súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil, ak neprihliadol na to, že žalovaný ani nemohol obstať pre žalobcov vec alebo vykonať pre žalobcov činnosť v exekučnom konaní pre ich syna, nakoľko išlo o činnosť netýkajúcu sa žalobcov a nesvedčiacu v prospech žalobcov. Príkazná zmluva medzi žalovaným a I. B. neexistovala, nebola preukázaná a ani nebola predmetom tvrdení žalobcov ani predmetom súdneho konania a dokazovania. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotil existenciu nejakej príkaznej zmluvy, táto zmluva je neplatná podľa § 37 Občianskeho zákonníka, nakoľko nezodpovedala vôli žalovaného a navyše ak malo ísť o nejakú zmluvu v prospech tretej osoby, potom platí ust. § 50 Občianskeho zákonníka.

23. Súd prvej inštancie nedal odpoveď na to, kedy malo dôjsť k uzavretiu tejto údajnej príkaznej zmluvy, akým úkonom alebo aktom mala byť uzavretá, či bola uzavretá pred uzavretím kúpnej zmluvy zo dňa 15.6.2011, ak áno, kedy, resp. či súd považoval kúpnu zmluvu zo dňa 15.6.2011 za zmluvu príkaznú. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva v tom, že súd prvej inštancie nezobral vôbec do úvahy ohľadne plnomocenstva zo dňa 2.6.2011 dôkazy, ktoré svedčili v prospech žalovaného a to uznesenia Okresnej prokuratúry Prešov, sp.zn. XXX XXX/XXXX-XXX zo dňa 21.5.2021, str. 12, podľa ktorého žalovaný disponoval plnomocenstvom k tomu, aby prípadne mohol konať vo veci exekúcie I. B., aj keď už nebolo preukázané, že reálne v tejto veci konal; výpoveď I. Q. M. na pojednávaní

dňa 19.10.2020, z ktorej vyplynulo, že žalovaný hájil len svoje záujmy; výpoveď súdneho exekútora J. K. L. zo dňa 5.1.2021 v trestnom konaní, z ktorej vyplynulo, že záznamy o nazretí do exekučného spisu XXXXX/XXX/XXXX v spise nie sú, teda E. F. do spisu nenahliadal. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný nemal vôľu obstarávať exekúciu I. B.. Žalovaný nepovažoval plnú moc zo dňa 2.6.2011 za generálnu plnú moc ani za platnú a nerealizoval dispozície ani úkony z nej.

24. Žalovaný ďalej namietal záver súdu prvej inštancie o neplatnosti kúpnej zmluvy podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že žalobcovia nemali vôľu uzavrieť kúpnu zmluvu, že ich vôľa nebola skutočná a vážna, a že bola tzv. neexistentná. Rovnako vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že žalovaný nemal vôľu uzavrieť kúpnu zmluvu, a že jeho vôľa v čase podpisu bola neexistentná. Súd prvej inštancie nevzal do úvahy skutočnosti, že kúpna zmluva bola pripravovaná dlhší čas, žalobcovia vyplatili dve splátky úveru a zrealizovali kolaudáciu garáže a následne podpísali kúpnu zmluvu s notársky overenými podpismi. Nesprávne je právne posúdenie súdom prvej inštancie, že neexistovala skutočná a vážna vôľa žalobcov uzavrieť kúpnu zmluvu dňa 15.6.2011. Žalobcovia po siedmich rokoch odo dňa uzavretia kúpnej zmluvy začali tvrdiť, že nikdy nemali vôľu uzavrieť kúpnu zmluvu a previesť vlastnícke právo v prospech žalovaného. O skutočnej vôli žalobcov predať rodinný dom žalovanému a skutočnej vôli žalovaného kúpiť rodinný dom od žalobcov a o skutočnom zaplatení kúpnej ceny v sume 250.000,- eur žalovaným žalobcom svedčí výpoveď žalovaného na pojednávaní dňa 19.10.2020. Poukázal aj na výpoveď svedka, C. I., výpoveď D. F., podľa ktorej v roku 2011 niekedy v máji jej otec ponúkol jej vtedajšiemu partnerovi E. F. na predaj rodinný dom a súvisiace nehnuteľnosti na ulici C., a to z dôvodu, že chceli odísť bývať na Moravu. Žalovaný vo vzťahu k nevyplateniu kúpnej ceny (bod 9.5. odôvodnenia) namietal záver súdu prvej inštancie ku ktorému dospel na základe rozličných výpovedí D. F., a to že súd sa chytil jediného rozdielu, že na polícii dňa 4.12.2008 vypovedala svedkyňa, že išlo o jednu kôpku a na pojednávaní dňa 19.10.2020 že išlo o viacero kôpok. Z tejto maličkosti súd prvej inštancie urobil zásadný záver o tom, že kúpna cena nebola vyplatená, čo je nezmyselné tvrdenie súdu. Pokiaľ teda žalobcovia aj tvrdili po siedmich rokoch od uzavretia zmluvy že nemali skutočnú vôľu a teda na ich strane išlo o tzv. vnútornú výhradu, tak na túto nemal súd prvej inštancie prihliadať a právny úkon mal posúdiť ako platný právny úkon.

25. O neplatnosti zmluvy pre nedostatok vážnosti vôle strán spočívajúcej v simulácii možno uvažovať len v prípade, že vôľu uzavrieť zmluvu má len jedna zmluvná strana. Pokiaľ jedna strana chce zmluvu uzavrieť a byť jej obsahom, zatiaľ čo druhá strana koná „naoko“, bez toho, aby to druhej strane muselo byť zrejmé, ide u strany konajúcej „nevážne“ len o mentálnu rezerváciu, ktorá nemôže mať vplyv na platnosť právneho úkonu.

26. Vo vzťahu k simulovanému právnomu úkonu podľa § 41 ods. 2 druhá veta Občianskeho zákonníka, žalovaný uviedol že tejto neplatnosti sa možno dovolať len voči účastníkovi, ktorý vedel, o tom, že ide o simuláciu. Účastník, ktorý predpokladal, že ide o vážny prejav vôle, môže sa dovolať jeho danosti tak, ako keby išlo o platný právny úkon. Neplatnosti simulovaného právneho úkonu sa nemožno s úspechom dovolať voči tomu subjektu, ktorý simulovaný právny úkon považoval a vzhľadom na všetky okolnosti prípadu mohol považovať za nezastretý. Ak by nedostatok vážnosti vôle mal spôsobiť právne následky, neplatnosť právneho úkonu, muselo by byť bezpečne preukázané, že obe zmluvné strany mali vedomosť o nedostatku vážnosti vôle.

27. V danom prípade všetky okolnosti prípadu a vykonané dokazovanie nasvedčujú nielen tomu, že žalovaný nemohol mať vedomosť o nedostatku vážnosti vôle žalobcov uzavrieť predmetnú kúpnu zmluvu, ale i tomu, že tento nedostatok vážnosti vôle u žalobcov ani neexistoval. V danom prípade nemožno mať ani za to, že predmetný právny úkon bol simulovaným právnym úkonom v zmysle citovaného s ust. § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to z toho dôvodu, že žalovaný popieral a popiera, že by mal byť uzavretý iný právny úkon ako kúpna zmluva, mohlo by teda ísť o jednostrannú simuláciu, ktorej by sa žalobcovia mohli úspešne domáhať iba v tom prípade, ak by aj druhá zmluvná strana, žalovaný, mal vedomosť o tom, že tento úkon je simulovaný, čo v konaní preukázané nebolo. Právny úkon, kúpna zmluva zo dňa 15.6.2011 nemá náležitosti iného právneho úkonu, a teda dočasného zabezpečovacieho prevodu práva. V predmetnej zmluve nie je prevod nehnuteľnosti ničím podmienený, teda neexistuje žiadny disimulovaný právny úkon, ktorý by bol v prípade splnenia podmienok neplatnosti simulovaného právneho úkonu platný. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III.

ÚS 120/2020 z dňa 19. augusta 2020, v zmysle ktorého poskytnutie ochrany strane, ktorá by zamlčala svoju skutočnú vôľu naráža na všeobecný právny princíp, podľa ktorého sa výkonu práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, ochrana neposkytuje.

28. Žalovaný namietal nesprávny právny názor súdu prvej inštancie vo vzťahu k otázke premlčania práva domáhať sa neplatnosti právneho úkonu, z dôvodu, že žalobcovia svoj omyl odhalili až v roku 2017. Premlčacia doba plynie odo dňa 16.6.2011 a uplynula 16.6.2014., k čomu žalovaný vzniesol námietku premlčania. Podľa § 49a Občianskeho zákonníka ak právny úkon konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúco zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, tak je právny úkon neplatný, čo znamená, že omyl musí byť prítomný už pri uskutočnení právneho úkonu a musí ísť o omyl ospravedlniteľný. Ak teda žalobcovia v žalobe tvrdili, že nemali záujem uzavrieť kúpnu zmluvu, ale zmluvu o dočasnom prevode vlastníctva lebo zmluvu o zabezpečení nákladov žalovaného na exekúciu ich syna, a z toho dôvodu je rozpor medzi ich vôľou a jej prejavom navonok, a preto nemali vážnu vôľu uzavrieť kúpnu zmluvu, tak je zrejmé, že vyvolali omyl oni u žalovaného, keďže uskutočnili právny úkon s vnútornou výhradou a že nejde o omyl ospravedlniteľný na strane žalobcov, nakoľko sa tomuto údajnému omylu mohli vyhnúť vlastnou starostlivosťou tým, že by uzavreli zmluvu o zabezpečovacom prevode práva, avšak tu opakovane žalovaný poukazuje na to, že žalovaný nemal žiadnu pohľadávku voči žalobcom, ktorú by bolo možné zabezpečiť prevodom práva.

29. V podanom odvolaní žalovaný ďalej uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že kúpna cena bola zaplatená, pričom túto skutočnosť konštatoval aj vyšetrovateľ Policajného zboru a prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov (uznesenie vyšetrovateľa PZ sp.zn. F.:R./X-XXX-XX-XXXX zo dňa 10.12.2020 a uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Prešov sp.zn. XXX XXX/XX/XXXX-XXX zo dňa 21.5.2021), len súd prvej inštancie bez zmeny dôkaznej situácie od pôvodného rozsudku zo dňa 19.10.2020, práve naopak za dôkaznej situácie, ktorá v prospech žalovaného ešte posilnila citovanými meritórnymi rozhodnutiami OČTK, konštatoval, že kúpna cena zaplatená nebola. Ďalším dôkazom o tom, že žalovaný disponoval peňažnou hotovosťou v sume 250.000,- eur je Úradný záznam zo dňa 3.11.2020 vo vyšetrovacom spise KR PZ v Prešove sp.zn. F.:R./X-XXX-XX-XXXX, v zmysle ktorého v prípade, že všetky hotovostné vklady pochádzali len z podnikateľskej činnosti (boli tvorené od tretích osôb a neboli vzájomne krížené), tak bol disponibilný celý výber v hotovosti, teda suma 2.678.703,76 eur. Vzhľadom na uvedené je možné konštatovať, že hotovostná disponibilita žalovaného bola možná v rozmedzí až do 2.678.703,76 eur. S poukazom na uvedené bolo preukázané, že kúpna cena vyplatená bola.

30. Žalovaný popiera dokument na č.l. 475 spisu, s poznámkou „doniesla Dagmar november 2011“. Žalovaný na pojednávaní dňa 19.10.2020 sa jasne vyjadril, že nejde o dokument, ktorý vypracoval žalovaný a že žalovaný nevie o aký dokument sa jedná. Žalovaný poprel, aby vyhotovil tento dokument, aby ho odovzdal žalobcom a poprel, aby bol aktívny vo veci exekúcie I. B.. Vzhľadom na charakter žalobcov, má žalovaný podozrenie, že tento dokument na č.l. 475 vytvoril žalobca A. B. alebo jeho syn I. B. ex post ako dôkaz proti žalovanému.

31. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, nakoľko relatívnu neplatnosť právneho úkonu podľa § 49a Občianskeho zákonníka v spojení s § 40 Občianskeho zákonníka možno uplatniť len do troch rokov odo dňa 15.6.2011, lehota uplynula dňa 15.6.2014. Vykonaným dokazovaním bolo však preukázané, že žalobcovia neboli uvedení do omylu.

32. Ďalej v podanom odvolaní žalovaný namietal, že súd nevzal do úvahy ďalšie dôkazy svedčiace v prospech žalovaného a tieto aj opomenul uviesť v napadnutom rozsudku, a to Dohoda o urovaní medzi E. F., A. B., I. D. B. a D. B. zo dňa 9.1.2012. Ak aj mali žalobcovia za to, že nároky z Kúpnej zmluvy zo dňa 15.6.2011 sú sporné, touto Dohodou o urovaní zo dňa 9.1.2012, ktorá sa týkala aj prevodov nehnuteľného majetku ich urovnali a považovali za nesporné a zaviazali sa neuplatňovať majetkovoprávne nároky. Ďalším dôkazom email I. B. zo dňa 4.11.2012 pre žalovaného, kde I. B. oznamuje žalovanému, že má záujem investovať až do výšky 1 mil. eur do pozemkov v lokalite Nová Kelča, podľa názoru žalovaného týmto emailom preukázal, že peňažné prostriedky z predaja rodinného domu (kúpnu cenu 250.000,- eur) použili žalobcovia tak, že tieto peňažné prostriedky síce zrejme odovzdali ich synovi I. a ten ich nepoužil na úhradu svojich dlhov v exekučnom konaní, ale použil ich na vlastné živobytie a investície do podnikania.

33. Zmluva o pôžičke zo dňa 15.11.2012 medzi veriteľom A. B., D. B. a D. B. a dlžníkom I. B., ktorej predmetom bolo poskytnutie peňažnej pôžičky v sume 628.000,- eur. Smlouva o smolvě budoucí o převodu vlastnictví jednotky medzi budúcim prevodcom B. N. a budúcimi nadobúdateľmi I. B. a J. B., ktorou prejavili záujem zakúpiť byt č. XXX/X v budove v k.ú. S. v A. za kúpnu cenu 4.600.000,- Kč.

34. Žalovaný ohľadne záverov súdu prvej inštancie o tom, že majetkové prevody rodinného domu vo M. preukazujú, že žalovaný bol činný v exekúcii I. B., opakovane poukazuje na to, že majetkové prevody a skutočnosť, že žalovaný chránil len svoje záujmy, sú pre platnosť kúpnej zmluvy zo dňa 15.6.2011 právne irelevantné.

35. Žalovaný ani žalobcovia nemali úmysel uzavrieť žiadnu príkaznú zmluvu ani zmiešanú zmluvu. Poukázal na záverečný prednes právneho zástupcu žalovaného dňa 19.10.2020 str. 50 zápisnice ohľadne príkaznej zmluvy, ktorá je bezodplatná podľa § 724 Občianskeho zákonníka, čiže nemohla vzniknúť pohľadávky žalovaného z príkaznej zmluvy, ani žiadne náklady, práve odmena odplata je charakteristická pre zmluvu o obstaraní veci alebo zmluvu o obstaraní predaja veci, a to v tomto konaní nebolo preukázané. Kúpna zmluva zo dňa 15.6.2011 je platným právnym úkonom, pričom vôľa zmluvných strán bola vážna a existentná a žalobcovia jej platnosť nenamietali viac ako 7 rokov. Nešlo ani o zastretý právny úkon zmluvy o zabezpečovacom prevode, nakoľko v kúpnej zmluve nie je zmienka o dočasnom charaktere. Nebola naplnená ani hmotnoprávna premisa § 39a Občianskeho zákonníka.

36. Žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby odvolaním napadnutý rozsudok v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná voči žalobcom 1/, 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

37. V zákonnej lehote na podanie odvolania doručil žalovaný doplnenie odvolania, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvej inštancie je založené na subjektívnom názore súdu na osobu žalovaného, zároveň namietal zaujatosť sudcu vo vzťahu k žalovanému. Poukázal na vznesenú námietku premlčania a rozhodnutia súdov (R 22/1995), podľa ktorého právo na odstúpenie od kúpnej zmluvy sa premlčuje v trojročnej premlčacej dobe (§ 100 ods. 2, § 101 Občianskeho zákonníka). Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie nepochopiteľne zvýhodnil žalobcu, ktorý však nedokázal uniesť dôkazné bremeno žalobného návrhu (IV.ÚS 24/2018). Žiadal žalobu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

38. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia. Žalobcovia majú za to, že nie sú naplnené odvolacie dôvody tak, ako ich prezentuje žalovaný v odvolaní zo dňa 21.10.2022 a doplňujúcim odvolaní doručenom okresnému súdu dňa 25.10.2022. Súd prvej inštancie sa dôsledne pridržiaval právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v zrušovacom uznesení a jeho pokynov procesných aj hmotnoprávných a rozhodol v jeho intenciách. Zistený skutkový stav sa oproti skutkovému stavu v dôsledku vykonania nových dôkazov, ako aj opätovného vykonania skôr vykonaných dôkazov zmenil. Uvedené súd I. inštancie konštatoval v bode 9: „Vyhodnotiac opätovne listiny nachádzajúce sa v spise, výpovede svedkov a skutkové tvrdenia strán sporu dospel súd k nasledujúcim záverom...“. Zistenie odlišného skutkového stavu oproti pôvodne zistenému nie je v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku. Práve naopak súd v zmysle § 215 ods. 1 CSP rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (ktorý sa zmenil vykonaním nových dôkazov, ako aj opätovným vykonaním a hodnotením už vykonaných dôkazov), pričom pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia podľa § 217 ods. 1 CSP. Žalovaný v doplnení odvolania tvrdí, že sudca má subjektívny pohľad na jeho osobu a že rozsudok súdu zo dňa 10.10.2022 č.k. 9C/51/2018-771 je postavený na subjektívnom názore. Podľa názoru žalobcov ide o pomerne tvrdé vyjadrenie a spochybnenie pozície sudcu, ktorý vo veci rozhodol. Žalovaný počas predmetného konania nevzniesol žiadnu námietku zaujatosti voči jeho osobe, práve naopak až do vydania rozsudku zo dňa 10.10.2022 nespochybňoval žiadne jeho závery (predbežné posúdenie veci atď.). Skutočnosť, že zákonný sudca prezentuje svoje myšlienkové pochyby nie je v rozpore s Civilným sporovým poriadkom, práve naopak, dáva to možnosť stranám sporu na vzniknutú situáciu reagovať. Žalobcovia majú za to, že rozhodnutie súdu bolo riadne odôvodnené, do úvahy boli vzaté všetky predložené dôkazy, označené tie dôkazy, ktoré podporili tvrdenie žalobcov a súd I. inštancie presvedčili o ich vierohodnosti. Súčasne boli označené dôkazy, ktoré súd I. inštancie považuje za nevierohodné, a ktorými sú práve osoby na strane žalovaného, ktoré „potvrdzujú“ jeho tvrdenia. Týmito osobami sú paradoxne najbližšie osoby k žalovanému, ako je jeho manželka D. F., či

synovec C. I.. Tiež nie je možné opomenúť, že realizovaným dokazovaním bola zásadným spôsobom spochybnená aj finančná disponibilita žalovaného, čo vyplynulo až z finančnej analýzy, ktorá bola predmetom dokazovania.

39. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 13.12.2022 opakovane kritizoval a namietal postup sudcu prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci. Podľa jeho názoru sudca súdu prvej inštancie nerozhodoval v zmysle platných zákonov a ustálenej rozhodovacej praxe, ale na základe svojvôle. V ďalšom vyjadroval svoje subjektívne názory na jednotlivých svedkov v konaní.

40. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcov zopakoval svoju argumentáciu v súlade s obsahom podaného odvolania. Poukázal na Uznesenia KR PZ v Prešove, sp.zn. F.: R./X-XXX-XX-XXXX zo dňa 10.12.2020, právoplatné dňa 21.5.2021 o zastavení trestného stíhania vo veci podozrivého E. F. a Uznesenie Okresnej prokuratúry Prešov, sp.zn. XXX XXX/XX/XXXX-XXX zo dňa 21.5.2021 o zamietnutí sťažnosti poškodených A. B. a D. B., kde bolo rozsiahlym dokazovaním, širším ako v konaní pred súdom zistené, že kúpna cena zaplatená bola, a že kúpna zmluva je platná. Navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov celého konania.

41. V replike k vyjadreniu žalovaného zo dňa 13.12.2022 žalobcovia k námietke žalovaného vo vzťahu k rozhodnutiu sudcu prvej inštancie uviedli, že súd postupuje pri hodnotení dôkazov spôsobom, ktorý dáva odpoveď na otázku preukázania jednotlivých tvrdení strán sporu za účelom vydania spravodlivého a preskúmateľného rozhodnutia, pričom súd nie je povinný poskytnúť podrobné vyjadrenie na každý argument nastolený stranami sporu v prípade, ak ho nepovažuje za dôležitý/významný pre rozhodnutie vo veci samej. K otázke plynutia lehoty pre určenie neplatnosti právneho úkonu spôsobujúceho prevod práva, v danom prípade nie je žiadnym právnym predpisom určená lehota na vyhodnotenie platnosti, či neplatnosti právneho úkonu spôsobujúceho prevod vlastníckeho práva, keďže v zmysle ust. § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa premlčujú všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva, a teda a contrario je možné uzavrieť, že vlastníckeho práva sa možné dovolávať bez časového obmedzenia. K tvrdeniam žalovaného vo vzťahu k svedkom, žalobcovia uviedli, že za predpokladu, že v rámci realizovaného dokazovania vyplynuli skutočnosti, s ktorými sa žalovaný nestotožňoval, resp. ich považoval za sporné, mal v zmysle príslušných procesných predpisov právo, za účelom podpory svojich tvrdení označiť a navrhnúť dôkazy, ktoré by spochybňovali závery vyplývajúce z dôkazov označených žalobcami. Civilný sporový poriadok neumožňuje súdu pre tento typ konania v zmysle dodržania zásady kontradiktórnosti akúkoľvek iniciatívu smerujúcu k realizovaniu dokazovania bez návrhov strán sporu, keďže v zmysle zásady kontradiktórnosti má každá strana sporu povinnosť vyhľadávať a predkladať dôkazy za účelom preukázania svojich tvrdení, a to až do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania. Je nelogické, ako už bolo prezentované, aby žalobcovia si požičiavali finančné prostriedky od svojich známych v situácii, ak v čase bezprostredne predchádzajúcom mali od žalovaného údajne obdržať kúpnu cenu vo výške 250.000,- eur. Ak žalovaný spochybňuje, že žalobcovia požičané finančné prostriedky nikdy nevrátili, mal právo a možnosť navrhnúť výsluch svedkov – veriteľov žalobcov, aby ich konfrontoval v otázke poskytnutia a následného vrátenia finančných prostriedkov, pričom takýto návrh až do skončenia dokazovania predložený nebol. Žalobcovia navrhli, aby odvolací súd v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a súčasne priznal žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

42. V replike k vyjadreniu žalovaného prostredníctvom právneho zástupcu zo dňa 15.12.2023 žalobcovia uviedli, že záver rozhodnutia Okresnej prokuratúry Prešov sa opiera o rešpektovanie zásady trestného konania „in dubio pro reo“, kedy v dôsledku absencie jednoznačného podkladu svedčiaceho v neprospech žalovaného, rozhodla o zastavení konania, keďže prípadným hodnotením občianskoprávných vzťahov žalobcov a žalovaného by prekročila hranice trestného konania ako poslednej inštancie pre ochranu práv poškodeného – žalobcov. Súd prvej inštancie nebol viazaný úvahami orgánov činných v trestnom konaní ohľadom jednotlivého vyhodnotenia realizovaného dôkazu. Predmetom tohto sporu je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Uvedené závisí predovšetkým od hodnotenia už predložených a realizovaných dôkazov zo strany súdu, pričom súd v danom konaní vyhodnocuje relevantnosť jednotlivých tvrdení strán sporu a predovšetkým ich preukázanie prostredníctvom navrhnutých, pripustených a následne realizovaných dôkazov. Predmetné konanie je typickým sporovým konaním, ktoré neposkytuje priestor pre zmierlivé riešenie sporu, keďže názorové pozície strán sporu sú natoľko odlišné, že neumožňujú nájdanie kompromisného riešenia

akceptovateľného pre obe strany sporu. Z hľadiska posúdenia dôkaznej situácie ku dňu vynesenia rozsudku zo dňa 10.10.2022 je relevantné, že po vynesení pôvodného rozsudku dňa 19.10.2020 boli okrem vyššie uvedených dôkazov žalobcami predložené ďalšie nové zákonom prípustné dôkazy ako rozsudok v prospech poškodenej p. D. či rozsudok voči poškodenému p. A.. Rozhodnutia iných súdov v prospech poškodených a v neprospech žalovaného sú dôkazom podporujúcim tvrdenia žalobcov, že žalovaný je osobou manipulatívnou, konajúcou obdobným spôsobom, ktoré môže naplňať znaky skutkovej podstaty trestného činu, pričom pri tomto svojom konaní zneužíva dôveru a závislosť dotknutých osôb od svojej osoby. Ak teda žalovaný uvádza, že súd prvej inštancie mal odlišným spôsobom vyhodnotiť predložené dôkazy, žalobcovia majú za to, že súd konal správne, keď dôkazy vyhodnotil tak, ako to realizoval, podľa svojej úvahy a vnútorného presvedčenia, poskytúc tak ochranu skutočnej vôle žalobcov v logických súvzťažnostiach. Žalobcovia navrhli, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok v súlade s § 387 ods. 1 CSP potvrdil a priznal žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

43. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 31.01.2023 zopakoval argumentáciu z predošlých vyjadrení, priložil ďalšie dôkazy, Kúpna zmluva uzatvorená medzi I. I. I. a žalovaným dňa 8.10.2002, Protokol o výslechu svědka I. B. zo dňa 15.5.2013, č.j. R./F., Smlouva o půjčce zo dňa 15.11.2012, Protokol o výslechu svědka J. R. zo dňa 31.8.2022, č.j. R./F..

44. Vo vyjadrení zo dňa 20.3.2023 žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu zo dňa 20.3.2023 predkladal ďalšie nové dôkazy podľa § 366 písm. c) a písm. d) CSP protokoly o výslechu svědkov z trestných konaní. Žiadal žalobu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %.

45. V konaní boli tak žalobcami, právnym zástupcom žalovaného ako aj samotným žalovaným doručené súdu ďalšie vyjadrenia, v ktorých sa opakuje argumentácia strán sporu. Na ďalšie predložené dôkazy v odvolacom konaní odvolací súd neprihliadal, nakoľko ide o neprípustné novoty v odvolacom konaní.

46. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

47. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver s výnimkou právneho záveru o trovách konania. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

48. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

49. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods.1 písm. b) CSP) vo vzťahu k určaniu vlastníckeho práva odvolací súd uvádza, že táto námietka nebola zo spisu zistená.

50. Právo na spravodlivý proces je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Zo spisu odvolacím súdom nebolo zistené všeobecne namietané konanie súdu porušujúce právo odvolateľa na spravodlivý proces.

51. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

52. Podľa ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

53. Podľa ust. § 49a Občianskeho zákonníka, právny úkon je neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Právny úkon je takisto neplatný, ak omyl táto osoba vyvolala úmyselne. Omyl v pohnútkach nerobí právny úkon neplatným.

54. Podľa ust. § 40a Občianskeho zákonníka, ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovení § 49a, 140, § 145 ods. 1, § 479, § 589 a § 701 ods. 1, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Neplatnosti sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil. To isté platí, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje dohoda účastníkov (§ 40). Ak je právny úkon v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom o cenách, je neplatný iba v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto predpisu, ak sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti dovolá.

55. Podľa ust. § 41a ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak neplatný právny úkon má náležitosti iného právneho úkonu, ktorý je platný, možno sa naň odvolať, ak je z okolností zrejmé, že vyjadruje vôľu konajúcej osoby. Ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti. Neplatnosti takého právneho úkonu sa nemožno dovolávať voči účastníkovi, ktorý ho považoval za nezastretý.

56. Podľa § 50 ods. 1 až ods. 3 Občianskeho zákonníka, účastníci môžu uzavrieť zmluvu aj v prospech tretej osoby. Ak nie je v tomto zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak, je táto osoba zo zmluvy oprávnená okamihom, keď s ňou prejaví súhlas. Dlužník má proti nej tie isté námietky ako proti tomu, s kým zmluvu uzavrel. Ak sa táto osoba vzdá svojho práva, zanikne dlh, ak nebolo dohodnuté, že v tomto prípade má sa plniť tomu, s kým dlžník zmluvu uzavrel. Dokiaľ tretia osoba nedá súhlas, platí zmluva len medzi tými, ktorí ju uzavreli; právo na plnenie má účastník, ktorý plnenie v prospech tretej osoby vyhradí, ak nebolo dohodnuté inak. To isté platí, ak tretia osoba súhlas odoprela.

57. Podľa § 51 Občianskeho zákonníka, účastníci môžu uzavrieť i takú zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená; zmluva však nesmie odporovať obsahu alebo účelu tohto zákona.

58. Podľa § 488 Občianskeho zákonníka, záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (požadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

59. Podľa § 724 Občianskeho zákonníka, príkaznou zmluvou sa zaväzuje príkazník, že pre príkazcu obstará nejakú vec alebo vykoná inú činnosť.

60. V danom prípade predmetom sporu je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali, aby súd určil, že vlastníckymi nehnuteľnosťami na LV č. XXXX, k.ú. A. v podiele 7/8 k celku sú žalobcovia v BSM a v podiele 1/8 k celku vo výlučnom vlastníctve žalobkyne 2/ D. B.. Žalobcovia predmetné nehnuteľnosti kúpnu zmluvou zo dňa 15.6.2011 previedli na žalovaného z dôvodu, že na základe ústnej zmluvy sa žalobcovia dohodli so žalovaným, v tom čase priateľom ich dcéry D., že zaobstará pre ich syna I. B. exekúciu tak, aby bola potrebná suma vyplatená a exekúcia úspešne ukončená. Žalobcovia sa so žalovaným dohodli ústne, že ich nehnuteľnosti dočasne prevedú na žalovaného a následne po skončení exekučného konania, žalovaný tieto nehnuteľnosti prevedie na nich späť alebo prípadne na ich dcéru D., pričom ohľadne nákladov na zaobstaranie záležitostí sa so žalovaným vyrovnajú. Kúpna cena bola v zmluve dohodnutá vo výške 250.000,- eur, ktorá im nikdy nebola vyplatená a nikdy nemali vôľu nehnuteľnosti skutočne na žalovaného previesť. Po celý

čas sa k predmetným nehnuteľnostiam správali ako k svojim, bývali v nich, zabezpečovali údržbu, úpravy. Žalobcovia mali za to, že žalovaný ktorý nezaplatil kúpnu cenu, nemal záujem uzavrieť kúpnu zmluvu. V súlade s uvedenou dohodou dal žalovaný podpísať synovi žalobcov, I. B. plnomocenstvo na zastupovanie v exekučnom konaní. Tvrdia, že žalovaný v exekučnom konaní vedenom J. K. L. konal, na tieto činnosti mu žalobcovia poskytovali finančné prostriedky, ktoré boli poskytované bezhotovostne, alebo vkladmi hotovosti na účet. O odovzdaní hotovosti priamo do rúk žalovaného dokladmi o prijatí žalobcovia nedisponujú, a to aj napriek tomu, že žalovanému bol odovzdávaný väčší obnos peňazí.

61. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dospel k záveru o tom, že medzi žalobcami a žalovaným bola uzatvorená príkazná zmluva podľa § 724 Občianskeho zákonníka, na zaobstaranie exekúcie syna žalobcov, s ktorou bol I. B. uzrozmeneý a čomu zodpovedá ním udelené plnomocenstvo žalovanému ako aj žalovaného činnosť. Žalovaný v podanom odvolaní namieta, neplatnosť príkaznej zmluvy podľa § 37 Občianskeho zákonníka, nakoľko nezodpovedala vôli žalovaného a navyiac malo ísť o zmluvu v prospech tretej osoby § 50 Občianskeho zákonníka.

62. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že medzi žalobcami a žalovaným bola uzatvorená príkazná zmluva podľa § 724 Občianskeho zákonníka, o čom svedčí aj časová súvislosť. J. K. L. bol poverený na vykonanie exekúcie na základe uznesenia Okresného súdu Zlín pod č.k. XXXXX/XXX/XXXX-X dňa 22.4.2011, ktorým bol nariadený výkon exekučného titulu rozsudku Okresného súdu v Zlíne zo dňa 17.01.2011, č.k. XX/XX/XXXX-XX k uspokojeniu pohľadávky K. J. H. v časti 1.550.000,- Kč s príslušenstvom proti povinnému I. B.. Niekedy v máji požiadala I. B. žalobcov o finančnú pomoc vo veci jeho exekúcie. Žalobcovia žiadali žalovaného o pomoc v exekúcii ich syna, nakoľko sa prezentoval že má s takými vecami skúsenosť a vie v tom pomôcť. I. B. udelil plnú moc žalovanému dňa 2.6.2011. Tieto tvrdenia žalobcov majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Námietky žalovaného v konaní, že plná moc slúžila len pre ochranu svojich záujmov je právne irelevantná. Žalovaný nevysvetlil a nepreukázal ako chcel prostredníctvom plnej moci udelenej vo veci exekúcie I. B., vedenej súdnym exekútorom v Českej republike ochrániť svoj majetok.

63. Odvolací súd má za nesporné a preukázané aj výsluchom svedka I. M., že žalovaný konal v exekúcii I. B.. (č.l. 451 spisu) I. M. uviedol, že žalovaného mu predstavil I. B., ako svojho veriteľa, a v exekúcii má brať ohľad na jeho záujmy, ktorý je schopný túto exekúciu zastaviť a I. B. dostať teoreticky do insolvenencie. Počas jednania bolo nadnesené a následne aj týmto spôsobom zrealizované, že žalovaný odkúpi nehnuteľnosť povinného priamym predajom so súhlasom oprávneného, čo sa aj v konečnom dôsledku stalo. Žalovaný odkúpil dom vo M. a následne ho predal J. B. do jej výlučného vlastníctva za sumu 1.900.000,- CZK.

XX. I. M. okrem iného na pojednávaní dňa 19.10.2020 na otázku súdu, či pán F. bol u neho ako splnomocnenc I. B. alebo ako veriteľ I. B., odpovedal cit.: „Pro mně bylo podstatné, že je věřitel, ale zejména kupující. To bylo z mého pohledu to podstatné, protože on byl ta osoba, která dávala peníze, která do toho sypala peníze, takže pro mně byl kupující a to bylo jako z mého pohledu tehdy nejdůležitější role“. Na otázku súdu, či pán F. zaobstarával exekúciu pre pána B., či robil nejaké úkony v jeho prospech v danej exekúcii, odpovedal „Není mi o tom nic známo pokud nevezmeme v jeho prospěch právě tu výplatu těch peňez v podstate které byli poskytnutý. To bylo v prospěch pána B. určitě.“ Námietky žalovaného, že neexistuje žiadne záznam o nahliadnutí do exekučného spisu je bez právneho významu. Žalovaný nepotreboval oficiálne nahliadať do exekučného spisu, aby „ochránil svoj majetok“, nakoľko mal priame informácie od povinného, oprávneného, právneho zástupcu I. M. ako aj samotného súdneho exekútora J. L.. Skutočnosť, že v exekučnom spise neexistuje oficiálny záznam o nahliadaní do exekučného spisu, neznamená, že sa tak nestalo. Rokovania na úrovni povinný – oprávnený – súdny exekútor – I. M. a žalovaný a následné realizované úkony neprebíhali bez znalosti veci.

65. Odvolací súd sa stotožnil aj s názorom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení rozsudku v bode 9.10. podľa ktorého, žalovaný vmanévroval negatívny opisom situácie ich syna do takej pozície, že títo mu boli ochotní podpísať hocikaký dokument. Súd tento záver spája s tým, že verí tomu, že dokument, ktorý predložili žalobcovia na pojednávaní konanom dňa 19.10.2020 na č. I. 475 spisu s poznámkou „donesla D. november 2011“, je pravdivý a skutočne vypracovaný žalovaným, aj keď tam jeho podpis chýba, čo je znova len výsledkom jeho sofistického postupu ako sa obohatiť na úkor žalobcov a ich syna I. spôsobom ťažko dokázateľným. V tomto dokumente sa uvádza, že: „V stave v akom bol prípad prevzatý, je hotový zázrak, čo doteraz žalovaný dokázal. Pre právnu kanceláriu by prevzatie tohto

prípade bola špinavá robota, do ktorej sa nikomu nechce a ak, tak s vysokou zálohou a bez záruky výsledku.“ Ďalej v tejto listine je rozobratý postup akoby exekúcia prebiehala bez zásahu žalovaného a ako prebieha po jeho zásahu. Okrem iného, nebyť zásahu žalovaného, uskutočnila by sa dražba domu a ostatného majetku I. B. a jeho vypratanie z domu. Všetko by hradil I. B. ako povinný a trovy súdnej exekúcie by boli značné. Zároveň v časti „Prísľuby“ sú uvedené I. B. pripisované tvrdenia, ktoré neboli splnené, a ktoré ho mali vykresliť pred žalobcami ako jeho rodičmi v zlom svetle a utvrdiť ich v tom, že žalovaný je ich jedinou záchranou. To prečo súd verí, že ide o dokument vypracovaný žalovaným ako súčasť jeho stratégie, je uvedenie nasledujúcej vety: I. - D. trápne jednanie. Uvedené tvrdenie usvedčuje žalovaného z toho, že v exekúcii I. B. zohrával dôležitú úlohu a že tento dokument napísal on, pretože bol to práve žalovaný, ktorý sa s pánom D. stretol v lete 2011 za účelom, aby boli získané pozemky v okolí domu B. M. M., samozrejme bez finančnej ujmy žalovaného, a teda tak, že túto kúpu mal financovať pán D., ktorý to odmietol. Keďže stratégia žalovaného kúpiť okolité pozemky za účelom sťaženia prístupu k domu sa mu nepozdávala a odmietol ju, práve toto odmietnutie je podľa súdu príčinou poznámky o trápnom jednaní. Žalovaným navrhované odkúpenie okolitých pozemkov za účelom sťaženia prístupu k nemu síce protizákonné nie je, svedčí však o morálnom nastavení žalovaného a potvrdzuje tvrdenia žalobcov, že žalovaný prezentoval, že v obdobných veciach vie chodiť.

66. Podstatou príkazu vo všeobecnosti je záväzok príkazníka, že pre príkazcu, či už obstará vec, alebo vykoná inú činnosť. Záväzkovým právnym vzťahom, jeho podstatou je uloženie príkazu a jeho vykonanie. Podstatou príkazu je faktická alebo právna činnosť príkazníka v prospech a na riziko príkazcu, pričom príkazník vystupuje ako priamy alebo nepriamy zástupca príkazcu pri výkone jeho povinnosti z príkazu. Vzťah medzi príkazcom ako mandantom a príkazníkom ako mandatárom vo forme zmluvy upravuje ich vnútorný vzťah v zmysle vzájomných práv a povinností. Naplnenie záväzku príkazníka obstaráť pre príkazcu vec, resp. vykonať činnosť v jeho mene, je však podmienené existenciou plnomocenstva.

67. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie dospel odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že žalobcovia so žalovaným uzatvorili príkaznú zmluvu na obstaranie veci – vybavenie exekúcie v prospech tretej osoby, syna žalobcov, I. B. (§ 50 Občianskeho zákonníka). Žalovaný namietal v odvolaní, že príkazná zmluva, je neplatný právny úkon pre nedostatok vôle na strane žalovaného, avšak toto svoje tvrdenie o absencii vôle byť činný v exekúcii I. B. v konaní nepreukázal. Práve naopak, bolo preukázané, že žalovaný konal v exekúcii syna žalobcov.

68. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že ak mala byť príkazná zmluva v prospech tretej osoby, bolo potrebné prejavíť súhlas tretej osoby, a tento v konaní nebol preukázaný. K tomu odvolací súd poukazuje na ust. § 50 Občianskeho zákonníka, z ktorého nevyplyva, že prejavíť súhlas musí tretia osoba len písomne. Takýto prejav vôle je akceptovaný aj konkludentne. Za takýto súhlas tretej osoby, I. B., možno považovať aj plnomocenstvo, ktoré udelil I. B. žalovanému a následne ďalšie konanie I. B., keď žalovaného predstavil I. M. a súdnemu exekútorovi J. L. ako svojho veriteľa.

69. K odvolacej námietke žalovaného k platnosti kúpnej zmluvy je potrebné uviesť, že v konaní bolo preukázané, že kúpna zmluva je simulovaným právnym úkonom.

70. „Simulácia (predstieranie) pri právnom úkone predstavuje rozpor (nezhodu) medzi vôľou a jej prejavom. Simulovaný právny úkon môže trpieť vadami vôle (nebol urobený slobodne a vážne), alebo tiež vadami prejavu vôle (nebol urobený určite a zrozumiteľne). U simulovaného konania v ktorom absentuje vážnosť vôle simulovaný právny úkon sa považuje podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatný. V takom prípade simulovaný právny úkon nemá za následok vznik, zmenu ani zánik práv alebo povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona (ex lege), a pôsobí od začiatku (ex tunc) voči každému. Toto právo sa nepremičuje ani nezaniká, pretože z takéhoto úkonu právne následky nenastanú, a to ani dodatočným schválením (ratihabíciou), ani odpadnutím vady prejavu vôle (konvalidáciou). Súd musí na túto absolútnu neplatnosť prihliadať, resp. musí z nej vyvodzovať dôsledky aj bez návrhu z úradnej povinnosti. V situácii, kedy simulované konanie vo svojej príčine (pohnútku) slúži k zastreniu iného právneho dôvodu, hovoríme o dissimulovanom konaní. Ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, podmienkou však je, že zastieraný právny úkon zodpovedá vôli subjektov, a ďalej, že sú u neho splnené i ostatné náležitosti požadované zákonom pre jeho platnosť (§ 41a ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka), napr. že vyhovuje zákonu, že ho neobchádza, resp. sa neprieči dobrým mravom. Pokiaľ by bol sám zastieraný

právny úkon nedovolený, bol by rovnako neplatný (§ 39 Občianskeho zákonníka).“ (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 12/2012 zo dňa 14.11.2012

71. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19.10.2010, sp.zn. 5Mcdo/11/2009, ak právny úkon trpí vadami vôle (nebol urobený slobodne a vážne) alebo trpí vadami prejavu vôle (nebol urobený určite a zrozumiteľne), je absolútne neplatný. Právne úkony postihnuté absolútnou neplatnosťou nemajú za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona (ex lege), a pôsobí od začiatku (ex tunc) voči každému. Toto právo sa nepremičuje ani nezaniká, pretože z takéhoto úkonu právne následky nenastanú, a to ani dodatočným schválením (ratihabíciou), ani odpadnutím vady prejavu vôle (konvalidáciou). Súd musí na túto absolútnu neplatnosť prihliadať, resp. musí z nej vyvodzovať dôsledky aj bez návrhu z úradnej povinnosti. Ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti (§ 41a ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka). Z uvedeného potom vyplýva, že ak má byť určitým právnym úkonom, t.j. konkrétne právnym úkonom predstieraným, resp. urobeným naoko (tzv. simulovaným právnym úkonom), zastieraný iný právny úkon (tzv. disimulovaný právny úkon), je simulovaný právny úkon pre nedostatok potrebnej vôle subjektov ho skutočne uzavrieť neplatný. V takých prípadoch platí tento iný, t.j. zastieraný právny úkon. Podmienkou však je, že zastieraný právny úkon zodpovedá vôli subjektov, a ďalej, že sú u neho splnené i ostatné náležitosti požadované zákonom pre jeho platnosť (napr. že vyhovuje zákonu, že ho neobchádza, resp. sa neprieči dobrým mravom). Pokiaľ by bol sám zastieraný právny úkon nedovolený, bol by rovnako neplatný (§ 39 Občianskeho zákonníka).

72. Žalobcovia nikdy nemali skutočnú vôľu previesť vlastnícke právo na žalovaného a takýmto spôsobom sa pripraviť o obydlie. Tvrdenie žalovaného, jeho manželky D. a svedka T. I. C. o tom, že žalobcovia chcú predať dom a odísť na I. sú ničím nepodložené tvrdenia, ktoré neboli v konaní preukázané. Nikto z okruhu rodiny a blízkych priateľov teóriu žalovaného nepotvrdil. Samotní žalobcovia po podpise kúpnej zmluvy v roku 2011 nikdy nepodnikli žiadne kroky, aby hľadali, prípadne aspoň na čas sa odsťahovali za synom na I., čo by sa aj vymykalo logike, keďže syn I. B. žije dlhodobo (aj doposiaľ) v A.. Nedáva absolútny zmysel, prečo by sa mali žalobcovia odsťahovať a žiť na I. sami, bez rodiny a blízkych priateľov, kde nemajú žiadne väzby.

73. Aj v tomto prípade je dôvodné sa stotožniť s argumentáciou žalobcov a záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti kúpnej zmluvy, nakoľko v danom prípade absentuje vôľa žalobcov skutočne previesť vlastnícke právo na žalovaného. Je dôvodné sa stotožniť s tvrdením žalobcov, že kúpnu zmluvu uzatvorili ako zabezpečovací prevod práva, s tým, že po vyporiadaní exekúcie ich syna dôjde k vyrovnaniu záväzkov žalobcov so žalovaným na základe riadneho vyúčtovania, tak ako sa žalobcovia so žalovaným dohodli, že po skončení exekučného konania žalovaný tieto nehnuteľnosti prevedie na nich späť alebo na ich dcéru (dnes manželku žalovaného). Je potrebné prihliadnúť aj na celkovú situáciu, v ktorej sa žalobcovia nachádzali v čase podpisu kúpnej zmluvy. Na majetok syna a jeho rodiny sa začalo viesť exekučné konanie. V obave o existenciu syna a jeho rodinu, chceli mu pomôcť, žalovaný im navrhol riešenie, dôverovali dcére a jej partnerovi. Počas konania bolo preukázané, že predtým ako v roku 2017 žalovaný sa začal domáhať vypratania domu, mali žalobcovia so svojou dcérou pekný vzťah. Navštevovali sa, dcéra prejavovala záujem o svojich rodičov, poskytovala im starostlivosť, trávili spolu sviatky. Žalobcovia nemali dôvod nedôverovať dcére a jej priateľovi.

74. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie cit.: „Špeciálnu pozornosť musí všeobecný súd venovať prípadom, keď je predmetom sporu nehnuteľnosť slúžiaca pre potreby bývania, pretože v takom prípade je nepriamo dotknuté nielen právo na súkromný a rodinný život podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru, z ktorého vyplývajú tiež určité procedurálne garancie (porovnaj nález II. ÚS 294/2018 z 11. októbra 2018, bod 12), ale aj právo každého na zachovanie ľudskej dôstojnosti zaručené čl. 19 ods. 1 ústavy. Všeobecný súd musí byť preto ostrážitý v prípadoch, keď je žaloba podaná práve z dôvodu ochrany pred tvrdeným nezákonným zásahom do vlastníckeho práva k bytu uspokojujúceho základnú potrebu bývania žalobcu.

Žalobcovia od počiatku sporu primárne tvrdili, že sporná kúpna zmluva je neplatná z dôvodov uvedených v § 37 ods. 1 (právny úkon nebol urobený vážne a slobodne), resp., že išlo o simulovaný právny úkon, ktorého skutočným účelom ho bolo ochrániť pred postihnutím pri exekúcii ich syna, ako im to prezentoval žalovaný a zároveň zmluva mala zabezpečiť istotu žalovanému pri úhrade jeho oprávnených nákladov spojených s exekúciou syna žalobcov.

Ako je uvedené vyššie, súd po opätovnom zhodnotení všetkých dôkazov, ich vzájomnej časovej a vecnej súvislosti uveril žalobcom, že kúpna zmluva bola z ich strany uzavretá ako výsledok tvrdení žalovaného o ich možnom existenčnom ohrození v spojení s až nekritickou dôverou k nemu podporenou tým, že je priateľom ich dcéry. U žalobcov vôľa skutočne previesť vlastnícke právo k svojmu obydlíu daná nebola (a podľa súdu v čase podpisu zmluvy nebola ako vážne existentná ani u žalovaného), o čom svedčí aj nevyplatenie kúpnej ceny.“

75. Pokiaľ ide o vyplatenie kúpnej ceny, aj v tomto prípade sa odvolací súd stotožnil v celom rozsahu so záverom súdu prvej inštancie, že kúpna cena žalovaným zaplatená nebola.

76. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. júna 2010, sp.zn. 5Obo/52/2010 dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Ak teda žalovaný tvrdil, že kúpnu cenu zaplatil, bolo jeho povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti. Ak tu existovali dôkazy na podporu tvrdenia žalobcu, že žalovaný doposiaľ kúpnu cenu v požadovanom rozsahu, v žalovanom rozsahu nezaplatil, bolo úlohou súdu označené a navrhnuté dôkazy účastníkmi konania zákonným spôsobom vykonať, dôkazy vyhodnotiť podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 132 O.s.p.

77. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. septembra 2010, sp.zn. 3MCdo/6/2010, okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremena tvrdenia v tom, že so žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že za poskytnuté plnenie zaplatil a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti od aktuálneho stavu (priebehu) konania a od toho, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu.

78. Žalobcovia počas celého konania zhodne tvrdili, že kúpna cena zaplatená nebola, ani ju však nepožadovali, nakoľko kúpna zmluva nebola uzatvorená vážne. Žalovaný svoje tvrdenia o zaplatení kúpnej ceny založil na svedeckej výpovedi svojej manželky a svedka T. C. I., ktorý síce tvrdil, že bol so žalovaným pre peniaze v H., avšak pri odovzdávaní peňazí prítomný nebol. Ako z jeho výpovede vyplýva, cit.: „Konkrétne k zmluve viem uviesť to, že áno bol som v H. po peniaze 250.000,- eur s pánom F. s tým, že sme tieto peniaze priviezli do hotela L.. Keď sme prišli na hotel bola tam D., teda teraz manželka F. s tým, že ja som ostal na hoteli a oni spolu išli. Pokiaľ viem išli na C. zaplatiť kúpnu cenu za dom.“

79. Okrem rozporu vo výpovedí svedkyne D. F. o tom, koľko bolo zväzkov, či ich bolo vo viacerých zväzkoch, alebo iba v jednom zväzku o výške 3-5 cm, svedkyňa D. vypovedala, že „Ráno pán F. s pánom I. išli pre hotovosť do H.. Po návrate do A. v dopoludňajších hodinách, keď sa vrátili na hotel tak už sme spolu iba s pánom F. bez pána I. išli k našim (č.l. 458 , str. 30 zápisnice).

80. Žalovaný k rozhodnému dňu uviedol cit.: „K samotnému vyplateniu kúpnej ceny došlo tak, že my sme ráno s D. došli do domu svokrovcov, kde som im vyplatil sumu 250.000,- eur.“ (č.l. 447 spisu, str. 7 zápisnice). Z uvedených výpovedí potom nie je jasné, či peniaze do domu žalobcov priniesli hneď ráno alebo až v dopoludňajších hodinách, potom ako prišli z H., ako to tvrdila svedkyňa D..

81. Z uznesenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove F.:R./X-XXX-XX-XXXX zo dňa 10.12.2020, z vykonanej analýzy vo vzťahu k účtom A. B. a D. B., J. B. a I. B. so zameraním sa na príjmy vyšších vkladov vyplýva, že u A. B. a D. B. v posudzovanom období neboli zaznamenané vklady vyššej hodnoty s výnimkou niekoľkých spotrebných úverov vo výške cca 4.000,- eur. Zistené bolo, že J. B. mala v posudzovanom období bežné účty v bankách F., P. a I. I. N., na ktorých vyššie vklady neboli zistené (č.l. 647 spisu, str. 23, 24 uznesenia). Z exekučného spisu č.k. XXXXX XXX/XX a prehľadu platieb vplyva, že dňa 13.6.2011 bola od povinného (I. B.) vymožená suma 94.870,20 CZK (4.000,- eur), dňa 31.10.2011 suma 428.000,- CZK, dňa 11.6.2012 suma 300 000,- CZK, sumy vyplatené v hotovosti, doložené príjmové bloky.

82. V rámci trestného konania bola vykonaná analýza z celkovo desiatich bežných a podnikateľských účtov, kde bol žalovaný buď majiteľom alebo disponentom, a bolo zistené, že ku dňu 15.6.2011, cit.: „aj keď by sme vzali do úvahy, že bolo možné vykonávať jednotlivé hotovostné operácie (vklady a výbery) medzi vlastnými účtami navzájom, je možné konštatovať, že na všetkých účtoch spolu boli vykonané vklady v hotovosti vo výške 2.853.504,12 eur. Výbery v hotovosti predstavovali spolu 2.678.703,76 eur. Vzhľadom na uvedené je objektívne preukázateľné, že hotovostná disponibilita F. bola v rozsahu až do 2.678.703,76 eur. Konkrétna hotovostná disponibilita je však po vykonaní podrobnej analýzy výpisov z účtov nepreskúmateľná a to predovšetkým vzhľadom na absenciu možnosti určiť pôvod hotovostných vkladov a výberov.“

83. Z úradného záznamu KR PZ v Prešove zo dňa 3.11.2020 F.:R./X-XXX-XX/XXXX /č.l. 515 spis) vyplýva, že celkový kredit (bezhotovostný kreditný prevod) všetkých spoločností bol 6 745 612,17 eur a debet (bezhotovostný debetný prevod) 6.854.303,15 eur. „Porovnaním transakcií medzi všetkými účtami F. navzájom bolo zistené, že k prevodom dochádzalo len medzi 4 účtami, pričom najväčší zostatok bol kumulovaný na účet spoločnosti P. P.. Z vyššie uvedených informácií vyplýva, že hotovostná disponibilita F. k 15.6.2011 je vzhľadom na nemožnosť určiť pôvod hotovostných vkladov a výberov nepreskúmateľná a teda ďalšie analýzy nie je potrebné vykonávať.“

84. Je dôvodné sa stotožniť s tvrdením žalobcov, že nikdy k vyplateniu kúpnej ceny nedošlo. Toto tvrdenie potvrdzuje aj vyšetrovateľom PZ vykonaná analýza účtov žalobcov, z ktorej jednoznačne vyplýva, že u žalobcov ako aj J. a I. B. v sledovanom období neboli zaznamenané vyššie vklady na ich účty. Preukázané však boli bezpochyby v sledovanom období pôžičky žalobcov od príbuzných a známych. Ak by bol žalovaný skutočne vyplatil žalobcom sumu 250.000,- eur, (o ktorej tvrdil, že nevie, či zodpovedá hodnote domu, aj napriek tomu, že okrem iného podniká aj s nehnuteľnosťami), žalobcovia by nechodili po svojich známych a nepožičiavali si peniaze. Z uznesenia KR PZ v Prešove zo dňa 3.11.2020 F.:R./X-XXX-XX/XXXX vyplýva, že na účty vedené v Q. na E. F., resp. na jeho terajšiu manželku D., boli prevedené alebo vložené finančné prostriedky v celkovej výške 35.152,- eur (č.l. 647 spisu, str. 23 uznesenia). Konkrétne na účet E. F. dňa 3.6.2011 prevod D. B. vo výške 2.452,- eur, dňa 3.6.2011 vklad D. B. vo výške 5.700,- eur, dňa 18.11.2011 prevod J. J. vo výške 5.000,- eur, dňa 31.10.2011 prevod J. J. vo výške 5.000,- eur, dňa 22.11.2011 opäť prevod J. J. vo výške 3.000,- eur. Na účet D. B. bol vykonaný prevod 19.7.2011 prevod E. A. vo výške 4.000,- eur, dňa 18.7.2011 prevod I. B. vo výške 3.000,- eur, dňa 19.7.2011 prevod I. B. vo výške 2.000,- eur a dňa 18.7.2011 prevod O. P. vo výške 5.000,- eur.

85. Žalovaný v podanom odvolaní namieta, že súd prvej inštancie absolútne ignoroval závery vyšetrovania v trestnej veci vedenej KRPZ v Prešove pod sp.zn. F.:R./X/XXX-XX-XXXX. Ani s touto odvolacou námietkou nie je možné sa stotožniť. Podľa § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. Súd nie je viazaný uznesením o zastavení trestného konania v rozhodovaní v občianskoprávnom spore. Skutočnosť, že trestné konanie

bolo zastavené z dôvodu, že nebolo preukázané, že konanie je trestným činom a teda nebola naplnená skutková podstata trestného činu, nie je významné pre posúdenie v rámci civilného konania o platnosť, resp. neplatnosť právnych úkonov podľa Občianskeho zákonníka. Súd si môže tieto otázky posúdiť sám, nemôže však o nich rozhodnúť (§ 194 ods. 1 CSP).

86. Podľa ust. § 191 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

87. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že kúpna zmluva bola výrazom nevážnej vôle strán sporu a túto skutočnosť žalobcovia odhalili až v roku 2017, keď sa žalovaný začal domáhať vypratania domu.

88. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Každý vykonaný dôkaz môže byť prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany spochybnený tým, že sa pripúšťa dôkaz opaku dokazovanej skutočnosti. Inak povedané, žiaden dôkaz nedisponuje predpísanou legálnou silou, ktorá by nepripúšťala dôkaz svojho opaku.

89. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou sporu v opačnom procesnom postavení, než je strana sporu, ktorá nespĺnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamena automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie strany sporu. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočnosti významných z hľadiska hmotného práva.

90. S poukazom na vyššie uvedené a vykonané rozsiahle dokazovanie možno dospieť k záveru, že strany sporu nikdy nemali vôľu uzavrieť kúpnu zmluvu. Žalobcovia tak, ako bolo uvedené vyššie nemali vôľu previesť vlastnícke právo na žalovaného a odísť bývať na I., ale ich zámerom bolo pomôcť svojmu synovi, a z tohto dôvodu uzatvorili ústnu príkaznú zmluvu so žalovaným v prospech svojho syna a žalovaný nikdy nemal vôľu uzatvoriť kúpnu zmluvu, o čom svedčí skutočnosť, že kúpnu cenu žalobcom nezaplatil. Kúpna zmluva je preto neplatným právnym úkonom podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak bol právny úkon absolútne neplatný, toto právo sa nepremičuje ani nezaniká, pretože z takéhto úkonu nemôžu ani nastať právne následky. Právo domáhať sa určenia vlastníckeho práva sa nepremičuje.

91. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie žalovaného za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok v zmysle ustanovenia § 387 CSP potvrdil ako vecne správny.

92. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešní žalobcovia majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP)

93. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).